

121. SNAPPING TURTLES.

New Orleans Fans spillede juli 1982 på "Shipwreck Lounge" ved bredden af Potato Lake nær byen Park Rapids, Minnesota. Vi lurede lidt på navnet Potato, og digtede så et smukt sagn om dengang, da skildpadderne i søen havde fået smag for de menneskelige testikler, og kun fik noget at spise, når mændene badede i søen. Det førte til, at der efterhånden kun levede mænd med høje fistelstemmer i miles omkreds, og til slut blev der ikke født flere børn, og skildpadderne i søen uddøde. "Sagnet" blev kun fortalt til ganske få, som vi turde fortælle den slags til, men spredtes alligevel ret hurtigt, og vandt almindelig anerkendelse hos visse af vore gæster. I USA skal man vist nok passe på med at snakke om den slags, men der blev kun grint af det. Vores nabo kom for øvrigt og viste os en skildpadde, han lige havde skudt. Han fortalte os dens alder, som var meget høj.

122. MINNESOTAS DYR.

New Orleans Fans boede i en hytte ca. 15 km fra spillestedet. Når man kørte af hovedvejen mellem Minneapolis og Bemidji, var der næsten kun grusveje, søer og skove. Der var en del vildt, som vi så små glimt af i naturen, samt de dyr, som gik til i trafikken. En aften på vej til spillestedet passerede en sort bjørn vejen foran os. Vi råbte og skreg i munden på hinanden, men ingen af os havde kamera parat. Vi fik bekræftet, at det var rigtigt, fordi den var set af flere andre i området. Den er helt almindelig selv i det sydlige Canada, men relativ sjælden i det område, hvor vi boede. Dengang vi fik at vide, hvor vi skulle spille, og fandt det på kortet, kunne vi se, at det var i den forkerede ende af Mississippi floden, idet der kun er ca. 25 km til flodens udspring i Itasca State Park. Vi lavede en udflugt derop og tog nogle billeder. Da Leif så, hvor vi skulle spille, gættede han på, at det nok var en skarvkoloni, uden beboelse. Ingen af os kunne på forhånd fatte, at der deroppe både er plads til et vildt dyreliv, samt til et civiliseret menneskesamfund. Da vi kom hjem, mødte vi engang Birger Jørgensen, som spurgte til vores tur. Leif sagde: "Vi så en bæver, Jørgensen."

123. TORNADO I KANSAS CITY.

Den 6. juni 1982 satte Steven Radecke mig ind i toget til Kansas City. Jeg havde boet hos ham i hyggelige dage, hvor han havde vist mig musiklivet i St. Louis. Jeg havde ikke selv talt med David Jackson, som jeg skulle hen til, men Steve beroligede mig med, at han havde givet kontoret besked om min ankomsttid. Han fortalte mig derimod ikke, at han havde afgivet sin besked på en telefonsvarer i Jacksons kontor en lørdag morgen, hvor alle havde fri. Toget kørte igennem Sedalia. Det havde jeg gerne udnyttet lidt bedre, hvis jeg havde været opmærksom på det, men det får være til en anden god gang. Sedalia er byen, hvor Scott Joplin skrev mange af sine rags, og tilbragte en del af sit liv. Sedalia er ragtime historie. Joplin er begravet der. Siden hen blev Bob Darch også begravet der, ligesom vi på Assistens Kirkegaard har et "jazzhjørne", hvor udenlandste og hjemmefødte danske jazzmusikere har valgt at hvile side om side. Jeg ankom til Kansas City først på aftenen og ventede et lille stykke tid, men ringede så til Jackson. Hans kone tog telefonen, og jeg fortalte hende hurtigt hvem jeg var, og hvor jeg var, samt at jeg ringede til hende for den sidste 10 cent, jeg kunne finde i min lomme. Nu ville jeg sætte mig og vente på, at man ville hente mig. Ind imellem kunne jeg høre hende sige: "Oh! my goodness! Oh! my goodness!". En time senere dukkede Jackson op, og kørte mig ud på et motel. På vejen fortalte han mig, at han ikke havde hørt telefonsvareren. Han vidste selvfølgelig, at jeg var undervejs, og ville dukke op. Hans kone havde tilfældigvis været hjemme, da jeg ringede. De skulle i byen, og han havde så en del besvær med at få mig hentet og anbragt. Så sad jeg der på motellet og kunne ikke foretage mig andet end at kikke fjernsyn. Motellet lå i meget grønne omgivelser i udkanten af byen med langt til alt. På TV kunne jeg se et lille mærke i hjørnet på alle de kanaler, der var tilknyttet Kansas City området. Det var en advarsel til alle seere om, at en tornado var på vej. Den ville jeg opleve, og jeg sad pligtskyldig og så alt, hvad der var. Ind imellem faldt jeg i søvn siddende i stolen. Når jeg vågnede for jeg op og kikkede ud af vinduet. Der var intet at se. Mærket var stadig på skærmen, og jeg satte mig til at kikke

videre. Amerikanerne har en sygelig tilbøjelighed til at vise de skrækkeligste gysere om natten. Jeg slukker altid for gysere. Omkring syv-tiden om morgenen faldt jeg i søvn, og vågnede ca. en halv time senere og kikkede ud. Det var vindstille igen, men tornadoen havde været der, og væltet rundt på alting. Jackson hentede mig senere på dagen og kørte mig en tur rundt i sin bydel. Der så jeg så den amerikanske mentalitet, som jeg godt havde hørt om i forvejen. Alle mand var af hus og i gang med at reparere skader, hos de naboer, der var ramt af tornadoen. Jackson fortalte mig, at det var almindeligt, at man udebliver fra sit arbejde, for at hjælpe naboen. I dette tilfælde var det søndag, og sådan bærer man sig altså ad der. At se Jackson arbejde, var en farce. Han havde to telefoner, som han betjente skiftevis, somme tider samtidig. Ind imellem hørte jeg ham sige: "Hold on a minute please", hvorpå han gav sig til at snakke færdig med en anden. Det har jeg selv oplevet, når jeg har ringet ham op fra Danmark. Jeg havde flere ting, som jeg gerne ville have snakket med ham om, men det viste sig svært at komme igennem. Hans kone måtte også tit stå og vente. En dag, da hun havde stået et stykke tid, bøjede hun sig ind over bordet og råbte: "David! We must talk! David! We must talk! David! We must talk! David! We must talk!"- indtil han lagde begge telefonerne, og synlig irriteret måtte høre på hende. Det varede dog ikke længere, end til den næste telefon ringede. Så var hendes audiens forbi, og hun stampede ud af kontoret. Jeg kan forestille mig, at hans kontorphersonale tit udskiftes, når de har fået nok. I den kommende tid var jeg med ham rundt i byen. Han havde mange ting i gang, og var aldrig i ro. Hver gang han fik øje på en telefonbox, skulle han ind i den og snakke med nogen. Han går sikkert rundt med en mobiltelefon for begge øre fra morgen til aften nu.

124. SORT HUMOR I ST LOUIS.

I 1982 boede jeg i en uge hos "Ragtime" Bob Darch på hans spillested "Quality Inn" i Carlisle, Pennsylvania, hvorefter han sendte mig til St. Louis. Jeg skulle hentes af ragtime pianisten Steven Radecke, som jeg skulle bo hos i nogle dage. Han viste mig rundt, hvor han og Bob plejede at færdes, og det var bestemt ikke kedeligt. En aften, da vi begge havde spillet i en klub, sad vi bagefter og snakkede med gæsterne, som var nogle velvoksne herrer med hang til øl og rå historier. De var glade for musikken, og vi var lidt i centrum. Jeg synes, at jeg ville give mit besyv med, og fortalte så en af Bobs lidt grove historier, idet jeg synes at skønne, at den her ville falde i god jord. Derhjemme godtog vi alt, hvad han sagde, fordi han nu engang bare er en gammel amerikaner, som vi bare ville have det hyggeligt sammen med. En temmelig rædselsfuld beretning, som jeg skal afholde mig fra at berette her, men alle truckdriverne skreg af grin. Den handlede polakker, idet polakker i USA spiller den samme rolle, som aarhusianere gør herhjemme. Alle morede sig undtagen min vært Steven Radecke. Hans bedstefar havde amerikaniseret sit efternavn, da han udvandrede fra Polen.

125. GOLDENROD SHOWBOAT.

En aften var Steven og jeg nede på "Goldenrod Showboat" der en en udflugtsbåd bygget i gammel hjuldampertil. De har et fast orkester, der iført stråhatte, sribede veste osv spiller dixieland og ragtime, og det lød rigtig rart. I pausen introducerede Steven mig for musikerne, og så blev jeg sendt op og spille. Da pausen var forbi, kom musikerne op på scenen og omringede mig med deres instrumenter i hånden. Da jeg ville rejse mig, blev jeg vinket ned at sidde igen. Ingen sagde et ord, og lederen talte for. Da klarinetisten alene havde spillet de fire første toner af introduktionen, vidste jeg, hvad der skulle ske, og så havde jeg syv mand til at spille "Kansas City Stomp" lige ind i fjæset på mig. Det var helt vidunderligt. Det er rigtig gode musikere, og virkningen af det, de gjorde ved mig var ret voldsom.

126. ORGANISTEN STEVE RADECKE.

Ragtimepianisten Steve Radecke fra St. Louis er grundig klassisk uddannet på klaver og orgel. Da jeg besøgte ham, spillede han orgel i sit kvarters lokale katolske kirke, og

fungerede som underviser på en musikskole. Han indrømmede meget åbenhjertet, at han nød at blive betegnet og tiltalt som professor. Han spillede en dag George Gershwins "Rhapsody In Blue", og det slap han ganske pænt fra. En søndag skulle han spille til et bryllup i den katolske kirke, og vi startede med en øl. Vi nåede kun ganske få slurke, og måtte forlade det meste af to dejlige kolde glas øl under vilde protester fra mig. Jeg gik med ham op i kirken og sad hos ham ved orglet, og så ham sætte i gang med at improvisere på orglet i den stil, som vi også kender det hjemmefra. Det varede ret længe, og han sagde, at der var noget galt. En kirkebetjent kom op og fortalte ham, at han bare skulle spille videre. Brudens mor var gået i strejke, og ville ikke tage hjemmefra. Steven spillede videre og hviskede til mig, at nu havde han gerne haft den øl, som vi havde måttet gå fra. Der gik en halv times tid, så kom de slæbende med kællingen, som så meget sur ud. Det var interessant at se et amerikansk katolsk bryllup.

127. HJEM FRA NORGE.

Orkestret var på en 5-dages tourne til Sverige og Norge, og vi havde haft nogle fine dage i Göteborg, Frederiksstad og Oslo. Søndag morgen tidlig stod vi op og tog af sted. Vi kredsede lidt rundt i Oslos gader, indtil vi fandt ud af, at om søndagen holdt Norge lukket. Sultne kørte vi mod grænsen til Sverige, og der var langt mellem de ellers altid så muntre ordvekslinger. Om vi var kommet ind i Sverige eller endnu var i Norge, husker jeg ikke mere, men da vi endelig fandt en bagerbutik ved landevejen, købte vi, hvad vi kunne få, og stod tavse og tyggede morgenmad i os med bagerkrummer, papir og mælkekartoner spredt ud over motorhjelm. Vores chauffør var som alle bilejere ret øm over alt, hvad der hed lakerede bildele, men han førte nærmest an ved denne spising.

128. BRUGTE BILER.

Musikere er også glade for biler. Nogle gik ind i en forretning med ovennævnte reklame og blev vist rundt af en emsig sælger. En af musikerne spurgte: "Hvad har de været brugt til"?

129. TORNADO I SIOUX CITY.

I 1984 da jeg spillede i South Sioux City, var min kone og jeg en dag inde i byen, og sad på en restaurant og spiste, da det bemærkelsesværdigt hurtigt begyndte at trække sammen og skylregne. Vi sad og så biler på vejene og broen gå i stå. Lyset gik ud på dem midt under kørslen, og motorerne døde. Det blev værre og værre, og vi besluttede os til at komme hjem i en fart. Da vi kom ud af parkeringshuset, var trafikken næsten gået helt i stå. Vandet strømmede af sted i gaderne, og i vejkanterne var vanddybden ca. 30-50 cm. Gaderne er i almindelighed mere buede i tværprofil, end herhjemme, og vi holdt os på midten af vejen, hvor vejen endnu kun var våd, og holdt en pæn fart gennem de trafikdøde gader. Biler stod på stedet, hvor motoren var druknet. Da vi kom ned til vores egen sidegade ved jernbaneoverskæringen, så vi, at på grund af jernbandedæmningen bøjede vandet af ned af vores gade, som nærmest var blevet til en brusende flod. Vi kørte over dæmningen og kørte hen og standsede overfor vores bolig. Vi kikkede lidt på vores muligheder, og valgte at tage tilløb, og køre over til os selv. Det lykkedes for os, og da vi rullede op på parkeringspladsen var motoren druknet. På TV kunne vi se, at vi lå i den sydlige spids af en tornado der i alt dræbte 11 mennesker.

130. DEN LILLE BIOGRAF.

Når jeg var færdig med mit job i Laredo og kom op på værelset, skete det tit, at min kone allerede sov. Det varede altid lidt, inden jeg kunne sove, så for at komme til at se lidt TV, inden jeg var klar til at sove, lavede jeg en lille biograf ved at trække sengetæppet hen over TV'et og en meget højrygget stol vi havde på værelset. Derved blev lyset dæmpet så meget, så hun kunne sove. Der var selvfølgelig ikke lyd på, og jeg sad så tæt på TV, så jeg kunne mærke magnetismen på mine hår på armene. Kombineret med de rædselsfulde gysere, der tit vises om natten, var det ind imellem en blandet fornøjelse.

131. DICK WELLSTOOD.

I 1984 tilbragte min kone og jeg nogle dage i New York, før vi tog hjem. En dag gik vi fra hinanden i vrede midt på åben gade. Det er noget, der aldrig får lov til at ske mere. Selv om vi oplevede en masse hver især, oplevede vi det ikke sammen, og det er ikke godt. Jeg endte oppe på "Hanratty's" og satte mig til at spise og drikke til Dick Wellstood's dejlige pianospil. Han observerede mig omgående, selv om jeg sad og passede mig selv. Det kender jeg godt fra min egen optræden. Ens antenne opfanger straks en der lytter, navnlig når det ikke sker så tit. Vi kom dog i snak, blandt andet om München, hvor vi har fælles bekendte. Da jeg skulle hjem ud på de små timer, ville jeg gå hen og finde en undergrundsstation, men Dick ville først ringe efter en vogn, da det var alt for farligt, at færdes der om natten. Det ville jeg ikke høre tale om, jeg ville gå derhen. Dick kikkede på mine overalls og sagde: "Nej, dig er der nok ingen, der vil binde an med". Jeg var ikke fri for at være noget påvirket af dagens og aftenens hændelser, samt af alle øllerne. Jeg gik ned ad den ret øde avenue og ind i en halvmørk smøge, hvor jeg spurgte en forsamling på en 5-6 mørkhudede mænd om vej. De viste mig beredvilligt, hvor jeg skulle gå hen, og jeg forsvandt ned ad en øde beliggende trappe til undergrundsbanen. Jeg mødte kun ret få mennesker, og der skete ingenting, men jeg har senere hørt, at det har været udelukkende held. Da jeg bankede på døren til hotelværelset kl. ca. 2-3 morgen, lukkede min kone mig ind. Hun var helt overbevist om, at det værste var sket. Det varede meget længe inden vi blev uvenner igen, og det har aldrig siden været ret længe. Næste aften tog vi sammen op og hørte Dick Wellstood spille. Han lever desværre ikke mere.

132. FUZZY.

Fuzzy mødte jeg på Tunø i 1987. Jeg havde lige spillet mit sæt, og stod og snakkede, da jeg pludselig hørte noget meget særpræget, men særdeles velspillet ragtime piano over højtaleren. Jeg havde ikke studeret programmet særlig nøje, men fandt så ud af, at det var Fuzzy. Jeg havde i flere år vidst, at han kunne spille ragtime, men aldrig hørt det. Senere fik jeg så hilst på ham. Han var umådelig venlig og fortalte mig, at han få dage forinden havde siddet i en forsamling, hvor en kendt dansk moderne jazzmusiker og Miles Davis var i centrum. Danskeren havde siddet og ført ordet et stykke tid, da Miles Davis pludselig afbrød ham ved at sige: "Sig mig engang unge mand, lytter du nogensinde til Jelly Roll Morton?" Danskeren var blevet lidt paf, og havde vistnok måttet indrømme, at det gjorde han ikke. Davis havde derpå fortalt ham, at det skulle han tage at gøre, for det var der, det hele kom fra. Det var alvorligt ment, og det er virkelig så dejligt at konstatere, at der i den afro-amerikanske jazz-verden findes en virkelig stor respekt om Jelly Roll Morton. I Allan Lomax bog om Jelly Roll kan man også mellem linierne læse, at Jelly ikke var nogen "onkel Tom" som så mange andre fra den samme tid. Han var en stolt natur, der ikke fandt sig i noget, og derfor også hele sit liv rendte ind i en masse problemer. Så derfor kan jeg godt lide Miles Davis. Også kun derfor! Senere har jeg hørt Fuzzys klaverunderlægning til Chaplin-filmen "Guldfeber". Det var så vidunderligt, at jeg slet ikke kunne more mig over filmen.

133. DR I MIT HJEM.

Danmarks Radio lavede en udsendelse fra Bluff City med Bob Darch i en lille rolle. Bluff City var en gammeldags western by i træ, der var bygget på en mark ved Mosgaard Museum. Da optagelserne var færdige ringede han, og vi aftalte, at han skulle komme og spise her. Jeg købte ham en flaske snaps, og han nød det hele vældigt, og blev selvsagt lakket godt til. Det var han allerede lidt om eftermiddagen, hvor han i telefonen havde vævet noget om nogle radiooptagelser der skulle laves på en Café et sted. Ved 22-tiden ringede telefonen. Det var Danmarks Radio, der sagde, at nu var de færdige i Bluff City, og ville være i Tordenskjoldsgade om en halv time. Jeg forstod med det samme, hvad der var i gære og bad dem vente i telefonen. Jeg gik nedenunder og ringede på. Værtens datter lukkede op iført nattøj, og jeg forklarede hende, hvad jeg var blevet rodet ind i. Hun sagde: "Det er i

orden". - og så lukkede hun sin dør igen. Da jeg kom op igen og havde givet grønt lys, var Bob allerede ved at gøre klaveret klar ved at pille forklædningen og dæmperen af. Han begyndte at spille og jeg fik lukket alle døre, men musikken gjaldede igennem alle vægge. Lidt senere dukkede en af de store optagervogne op og parkerede lige nedenfor, og teknikerne begyndte at slæbe kabler og mikrofoner op af trappen. Da kablerne var kommet gennem entredøren, kunne den ikke mere lukkes, og hele opgangen genlød af ragtime piano i en halv times tid, medens optagelserne stod på. Ingen i opgangen reagerede på seancen, hverken under eller efter. Det hænger jo nok sammen med, at der aldrig nogensinde er støjende adfærd fra os.

134. PIANO STOLEN.

Jeg skulle engang spille i et landskendt orkestres pause ved en koncert på et gymnasium. Jeg satte mig og begyndte at spille. 4-5-takter senere stoppede jeg, da jeg sad så højt, at jeg måtte bøje mig forover for overhovedet at kunne nå klaveret. Jeg hoppede af og begyndte at skrue på klaverstolen, for at få den lavere. Eleverne begyndte at grine og orkestrets pianist kom farende ind, da stolen var hans medbragte. Jeg fandt ud af, at han, for at sidde, som han vil, har stolesædet stillet ca. 20-25 cm højere end jeg. Han hjalp mig med at få den ned, og resten af koncerten stillede vi den op og ned til elevernes fortsatte morskab. Senere, når vi mødes andre steder, rører jeg aldrig hans stol, men bruger altid en almindelig med ryglæn.

135. RØD CAFÉ.

Socialdemokratiets Aarhus valgkreds syd afholdt en overgang arrangementer i lokaler i det tidligere St. Anna Gade skole og kaldte dem "Rød Café". En af gangene spillede jeg under middagen. En selvsagt ret så velkendt politiker var hovedtaler, og holdt en vældig munter tale i en ganske anden tone, end man er vant til at høre i medierne. Vores orkester skulle spille til den efterfølgende dans, og imellem to numre stod politikerens med sin dansepartner og ventede på det næste nummer. Vores banjomand annoncerede således: "Som næste nummer vil vi spille et nummer, som jeg vil foreslå Socialdemokratiet fremover at benytte som sin kendingsmelodi: "I can,t give you anything but love, baby".

136. GASSET VED GRÆNSEN.

Orkestret var på vej hjem fra Tyskland, og nærmede os grænsen, da en af os uden varsel slap en kraftig vind. Vi andre rullede vinduerne ned og stak gispende hovederne ud vildt protesterende. Vi blev uden besvær vinket hurtigt igennem af de grinende toldere.

137. KALVEFØDSEL.

Jeg spillede engang i "Café-Biografen" i Vejle en søndag. Det foregik dengang altid med at spille to timer om eftermiddagen og 3 timer om aftenen. I den mellemliggende tid blev jeg inviteret til middag hos en god bekendt. Han havde en landejendom i nærheden. Han havde et mindre hold køer, som han passede for sin fornøjelses skyld. Han skulle med sin kompagnon ind og gøre noget i sit firma, og jeg skulle køre med konerne hjem, så de kunne komme i gang med maden. Da vi kom derud, gik vi ud i stalden og så, at en af køerne havde kælvet. De havde forpasset tiden, så koen stod stadig bundet i sin bås. Kalven lå blødt i 5 cm komøg i grebningen, og så ikke ud til at have forsøgt at rejse sig. Det var formentlig lige sket. Koen sagde at den skulle bringes til patten, men at det måtte vente til manden kom hjem. Jeg har en fjern fortid som feriedreng på landet, og er ikke helt ukendt med omgang med køer og kalve. Jeg stak begge hænder ned i møget og løftede kalven op til moderen. Nabo koen forsøgte at sabotere, og sparkede ud efter mig. Jeg masede hende den modsatte vej, så hun kunne mærke det. Det fik hende til at falde til ro, og så forsøgte jeg at holde kalven til. Det lykkedes ikke særlig godt, men så kom manden hjem og overtog det. Jeg stod så der med hænder og vindjakkeærmer smurt godt og grundigt ind i komøg. Jeg skyllede det af i stalden, lod jakken hænge, og gik ind og blev sæbevasket. Men det kunne

ikke gøre det. Da jeg var tørret og kom ind i stuevarmen, bredte der sig en umiskendelig hørm af nyfødt kalv i stuen, og der var ingen tvivl om, hvor den kom fra. Der var almindelig morskab over det, da det var noget, de der levede med i det daglige. Lugten af komøg blev dog delvis fjernet. Manden kom ind lidt senere og fortalte, at nu var både ko og kalv anbragt i eget aflukke med frisk halm og foder. Koen havde slikket sin kalv ren og fået den i gang med at die, så nu var der, som han sagde, etableret et ubrydeligt forhold mellem de to. Om sommeren gik hans kvæg på friland. Om aftenen stank jeg endnu af nyfødt kalv. Publikum fik historien, og aftenen sluttede med, at et fyldt stort glas fadøl røg på gulvet fra klaveret, så jeg nu også kom til at lugte af øl. Historien kom i Vejle Amts Folkeblad, men ikke så udførligt.

138. TAGSKÆGGETS SIDSTE AFTEN.

Da "Tagskægget" i Aarhus sang på sidste vers, blev Per Hviid og jeg hyret til at spille de sidste tre aftener. Det blev kun til en aften, fordi kort efter vi var begyndt at spille, indfandt et meget larmende selskab sig, bestående af slet ikke så få af de kendte ansigter, man dengang kunne finde både på "Tagskægget", og andre af byens spille- og ølsteder. De lavede en påfaldende larm, som stank langt væk af sabotage. De satte et livligt frisbee spil i gang, og jeg afbrød straks mit spil. Per stod henne foran med sin klarinet i hånden og sine tre saxofoner på et stativ ved siden af sig. Han gloede på mig, da jeg tog stativet og bar det om bag ved klaveret. Vi spillede videre, og mindre end minut senere, røg en frisbee hen over scenen i lav højde der hvor saxofonerne havde stået, ramte bagvæggen og fløj ud på gulvet igen. Så stoppede vi, pakkede sammen, ringede besked til Max, og forlod "Tagskægget" for sidste gang.

139. TOG TIL TIDEN.

Jeg hader at komme i sidste øjeblik, for så er der ikke ret langt til, at man kommer for sent, og så er resten af min dag ødelagt. Engang, da jeg havde spillet i Hameln, og var privat indkvarteret, skulle min vært køre mig til toget. Jeg syntes, at vi var lige lovlig tæt på togafgang, men han tog det med en knusende ro. Da vi kørte op foran banegården, for jeg ud og ville tage min kuffert, men bagagerummet var låst. Manden ville tage et par fotos af mig, og jeg måtte pænt stille mig op, medens han skød løs. Endelig låste han bagagerummet op og jeg tog min kuffert og strøg op i toget, som i det samme jeg var inde satte i gang. Jeg satte mig bare stærkt oprevet og gloede frem for mig, og lod ham vinke udenfor. Han har sikkert vinket og vinket, til toget var ude af syne. Hvem ved?

140. ALDRIG LADE FOLK I STIKKEN.

En gang var jeg med "Ragtime Bob" Darch, en ældre amerikansk musiker i Odense. Jeg havde lavet hans tourne, og vi skulle tidligt op næste morgen, fordi han skulle spille en skolekoncert ved Randers om formiddagen, men det havde han ikke indregnet i sit alkoholforbrug aftenen før. Næste morgen bankede jeg på hans dør, som vi havde aftalt, og han brummede, at han var oppe. Fem minutter stak jeg hovedet ind og så, at han tågede rundt, med alt sit habengut spredt omkring på værelset, og han virkede meget træt. Jeg pressede på og fik sagt, at vi skulle forlade værelset om 5 minutter. Da jeg kom ind igen, så der ligesådan ud, og jeg gav mig rasende til at smide hans tøj ned i kufferten, og bad ham komme i tøj, for nu var det faneme nu. Sådan har jeg aldrig talt til ham hverken føreller siden, men nu var jeg blevet gal. Jeg fik ham og hans kuffert bakeset ud i taxaen og op i toget, og toget satte i gang. Han knurrede fælt, indtil vi sad i kupeen, og havde fået hul på dagens første øl, men så klarede han op, og begyndte at belære mig om, at man aldrig, aldrig, aldrig måtte udeblive fra et job, og lade folk i stikken!!! Den var svær at sluge, men den gled ned.